

Παρατηρήσεις για την εισήγηση της Π.Ε. και το κείμενο των 11

29.10.14

Αυτή η παρέμβαση μου στο Πανελλαδικό Σώμα του NAP γίνεται με διπλό σκοπό: α) μια κριτική των θέσεων τόσο της ΠΕ όσο και του κειμένου των 11, που είναι μια συμβολή σε ένα ξεκαθάρισμα των απόψεών μας και κυρίως των αιτημάτων μας και β) κάποιες δικές μου θέσεις για το βάθεμα της πολιτικής-κομμουνιστικής κατεύθυνσης του NAP. Στο τέλος παραθέτω την άποψή μου για το μέλλον της ANΤΑΡΣΥΑ.

α) Στο κείμενο των 11 η θέση για την έξοδο από την ΕΕ παρουσιάζεται σε δύο παραλλαγές :

Δ 3 Πέμπτο μπούλετ «απειθαρχία στις ευρωσυνθήκες ρήξη από το ευρώ και την ΕΕ για μια ανεξάρτητη εθνική, νομισματική, δημοσιονομική και οικονομική πολιτική σε όφελος των εργαζομένων και του λαού της χώρας.»

Από κάτω ακριβώς «Έξοδος από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ και κάθε ιμπεριαλιστική συμμαχία ...»

Πιστεύω ότι υπάρχει μια σύγχυση στα αιτήματα μας, η οποία ξεκινά από λανθασμένες θεωρητικές αναλύσεις, δεν έχουμε δηλαδή ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΙΔΙΟΙ (ως NAP εννοώ), ξεκάθαρη άποψη για το «γιατί ζητάμε το συγκεκριμένο αίτημα». Με το εμείς οι ίδιοι, εννοώ ότι δεν μας φταίει καμιά ANΤΑΡΣΥΑ σ' αυτό, είναι δικό μας λάθος το ότι δεν το έχουμε ξεκαθαρίσει αυτό το ερώτημα και στη συνέχεια φυσικά δεν είχαμε την «απαίτηση» να υιοθετήσει την συγκεκριμένη άποψη η ANΤΑΡΣΥΑ.

Επανερχόμαστε στο ερώτημα λοιπόν γιατί λέμε «έξω από το ευρώ και την ΕΕ;» και κυρίως υπάρχει κάποια ζυγαριά στην οποία το ένα θεωρείται πιο βασικό από το άλλο;

Θα μπορούσαμε δηλαδή για να το πω πιο απλά, σε μια διαπραγμάτευση με άλλες οργανώσεις ή κόμματα να αφαιρέσουμε το ευρώ ή την ΕΕ, για να χωρέσουν περισσότεροι σύμμαχοι κάτω από το ίδιο αίτημα;

Εδώ πρέπει να δούμε για λίγο την ιστορία του τρόπου «ανάπτυξης» αυτών των αιτημάτων. Αυτού του είδους τα αιτήματα, αιτήματα για την εθνική ανάπτυξη, με βάση μια μεσαία αστική ή ακόμα και μια μη μονοπωλιακή αστική τάξη αναπτύχθηκαν τη δεκαετία του '80 σαν η απάντηση της αριστεράς στην ιμπεριαλιστική ολοκλήρωση της ΕΟΚ τότε και της ΕΕ αργότερα, σε μια πολιτική συμμαχιών με αυτά τα αστικά κομμάτια. Ήταν αιτήματα που από-ιδεολογικοποίησαν το εργατικό κίνημα, βάζοντας στην προμετωπίδα ζητήματα αυξήσεων της παραγωγής χωρίς να μπαίνει το ζήτημα της διανομής του παραγόμενου πλούτου. Δεν απαντούσαν δηλαδή σε ταξικά ερωτήματα π.χ. ανάπτυξη για ποιόν; Και μιλάμε για μια εποχή που υπήρχε μεσαία αστική τάξη (το μη μονοπωλιακή αστική είναι ένα ζήτημα που σηκώνει πολύ κουβέντα).

Αν δούμε το ζήτημα του ευρώ και της ΕΕ σαν συνέχεια αυτής της πολιτικής αιτημάτων θα συνεχίσουμε ένα δρόμο που είναι αδιέξοδος. Αν δηλαδή πάμε με μία λογική συνέχειας της ιδεολογικής υποταγής του εργατικού κινήματος στην ηγεμονία αστικών στρωμάτων (γιατί περί αυτού πρόκειται) και δεν αρχίσουμε να αποδεσμευόμαστε από λανθασμένες αντιλήψεις, θα χάσουμε

μια μεγάλη ευκαιρία να απαλλαγούμε από συνθήματα και αιτήματα που και τότε ήταν λάθος αλλά πολύ περισσότερο δεν ανταποκρίνονται στην σημερινή πραγματικότητα.

Με ποια μεσαία αστικά στρώματα λοιπόν μας καλούν να συμβαδίσουμε οι άλλες πολιτικές οργανώσεις που ζητούν μετ' επιτάσεως να διαχωριστεί το ζήτημα της ΕΕ από του ευρώ (λες και η νομισματική πολιτική δεν είναι επιστέγασμα και ένα πολύ μικρό κομμάτι του εποικοδομήματος μιας βάσης που ξεκινάει από της σχέσης παραγωγής και τελειώνει στις ιμπεριαλιστικές ολοκληρώσεις);

Ένα ζήτημα είναι αν θα συνεχίσουν να υπάρχουν τα στρώματα αυτά (το πιθανότερο είναι να εκκαθαριστούν από όλη τη διαδικασία συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης της παραγωγής) που έχει αρχίσει και θα ενταθεί τα επόμενα χρόνια και ένα δεύτερο (σε ένα ιδεαλιστικό επίπεδο τοποθετημένο) ακόμα και αν δεν καταστραφούν τα στρώματα αυτά θα υπήρχε ποτέ ενδεχόμενο να συμμαχήσουν μαζί μας;

Ο τρόπος που θα πρέπει να μπαίνει το έξω από το Ευρώ και ΕΕ είναι απλώς και μόνο γιατί είναι τα πολιτικά και οικονομικά όπλα του ντόπιου κεφαλαίου στην διαπάλη του με την εργασία. Το πόσο μεγάλης έντασης και ισχύος είναι αυτά (κάτι που δεν το έχουμε αντιληφθεί ούτε εμείς) μας το αποδεικνύει το γεγονός ότι σύσσωμη η αστική τάξη σε όλες της τις εκδοχές (τραπεζική, κατασκευαστική, εφοπλιστική κτλ) και σε όλα της τα μεγέθη (μικρή, μεσαία, μεγάλη) στήριξε και στηρίζει το μέσα στο ευρώ και την ΕΕ, άσχετα αν καταλαβαίνει ότι ένα μεγάλο κομμάτι, τουλάχιστον της μικρής θα καταστραφεί.

Εμείς λοιπόν λέμε «έξω από το Ευρώ και ΕΕ» για να χάσει πολιτικά και οικονομικά όπλα η αστική τάξη, για να είναι πιο αδύναμη στον πόλεμο της με την εργασία. Το ξανατονίζω είναι μόνο αυτός ο λόγος. Οτιδήποτε άλλο επιπλέον (και ειδικά κάτι μεσομακροχρόνιοι σχεδιασμοί του στυλ εθνικό νόμισμα με υποτίμηση -ποιος θα την «πληρώσει» την υποτίμηση;- , για να ανακάμψει η οικονομία), εδραιώνουν την αστική ηγεμονία στο εργατικό κίνημα.

Στο κείμενο των θέσεων της Π.Ε., θα σταθώ κυρίως στις θέσεις που αφορούν στον ΣΥΡΙΖΑ:

“12. Συνολικά σαν κόμμα ο ΣΥΡΙΖΑ είναι κόμμα μικροαστικής ηγεμονίας πάνω σε εργατικά λαϊκά στρώματα. Βρίσκεται σε δεξιόστροφη πορεία προσαρμογής και ενσωμάτωσης, η οποία θα επιταχύνεται όσο πλησιάζει στην πόρτα της κυβέρνησης. **Η πολιτική του δεν είναι αριστερή,** διαμορφώνεται σε σοσιαλδημοκρατική κατεύθυνση, η οποία στην εποχή μας και με δεδομένη την αποδοχή του συστημικού πλαισίου τείνει σε σοσιαφιλελεύθερη. Χωρίς να αποτελεί «κόμμα της αστικής τάξης», **έχει πλέον διαβεί τον Ρουβίκωνα, η συστημική του ένταξη είναι κατασταλαγμένη.”**

“14. Η κυβερνητική διαχείριση ΣΥΡΙΖΑ με το περιεχόμενο που έχει δεν ανοίγει φιλολαϊκή διέξοδο. Καθώς μια τέτοια κυβέρνηση θα έχει αντικειμενικά μεγαλύτερες δυσκολίες και αντιφάσεις στη διατήρηση λίγο - πολύ του ίδιου πλαισίου και στην άρνηση των λαϊκών διεκδικήσεων, είναι πολύ πιθανό να **βαδίσουμε προς μια όξυνση της ταξικής και πολιτικής αναμέτρησης.** Θα μπούμε σε μια περίοδο με εξαιρετικές δυσκολίες, αλλά και δυνατότητες για αυξημένο ρόλο, καθήκοντα και δυνατότητες από τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.»

Υπάρχει μια πλειάδα θέσεων σε σχέση του τι είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, ποιες τάξεις εκφράζει και ποια θα είναι η στάση μας σε ενδεχόμενη κυβέρνησή του. Το ελάχιστο που πρέπει να κάνουμε είναι μια όσον το δυνατόν ακριβέστερη αποτίμηση όλων των παραπάνω. Όταν λέμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι κόμμα μικροαστικής ηγεμονίας πάνω σε εργατικά στρώματα, μπαίνει ένα ζήτημα αυτοκριτικής γιατί δεν τον είχαμε ψηφίσει-στηρίξει στις εκλογές του Ιούνη του '12 (όταν είχε γίνει αντιληπτό ότι χτυπάει στα ίσα τη ΝΔ). Δηλαδή γιατί δεν υποστηρίχτηκε ένα εργατικό κόμμα (έστω μικροαστικά ηγεμονευόμενο) απέναντι σε ένα καθαρά αστικό κόμμα για το οποίο είχαμε ακριβή εκτίμηση του τι

θα έκανε. Αμέσως μετά υπάρχει μια επαμφοτερίζουσα έκφραση :

Η πολιτική του δεν είναι αριστερή, διαμορφώνεται σε σοσιαλδημοκρατική κατεύθυνση, η οποία στην εποχή μας και με δεδομένη την αποδοχή του συστημικού πλαισίου τείνει σε σοσιαλφιλελεύθερη. Χωρίς να αποτελεί «κόμμα της αστικής τάξης», **έχει πλέον διαβεί τον Ρουβίκωνα, η συστημική του ένταξη είναι κατασταλαγμένη.**

Πρώτο ερώτημα είναι αν σήμερα υπάρχει δυνατότητα να υπάρξει σοσιαλδημοκρατική πολιτική. Τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα ήταν αστικά κόμματα που εφάρμοσαν συγκεκριμένες πολιτικές κάτω από την πίεση των εργατικών κινημάτων και κυρίως της δυνατότητας που είχε ο καπιταλισμός να «βάλει μπροστά στο φουλ τις μηχανές για την ανάπτυξη». Δε νομίζω ότι μπορούμε στα σοβαρά να ισχυριστούμε ότι αυτό το μοντέλο πολιτικής μπορεί να εφαρμοστεί και τώρα μεσούσης της κρίσης. Πιστεύω δηλαδή ότι απόψεις που υπονοούν ότι υπάρχει δυνατότητα σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης της κρίσης δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα.

Δεύτερο ερώτημα είναι αν θα πρέπει να χαρακτηριστεί ως κόμμα της αστικής τάξης, πρέπει να μούν κριτήρια σ' αυτό. Ειδικά όταν αναφέρεται ότι «έχει διαβεί τον Ρουβίκωνα, η συστημική του ένταξη είναι κατασταλαγμένη» (αντίφαση μέσα στην ίδια θέση). Αν θεωρούμε ότι είναι πολύ «βαριά» η έκφραση «κόμμα της αστικής τάξης», γιατί θέλουμε πχ ανοιχτούς «διαύλους» για να έχουμε καλές σχέσεις με τη βάση του ΣΥΡΙΖΑ, είναι ένα ζήτημα, αλλά ένα άλλο πολύ βασικότερο είναι, αν μπορεί να βγάλει άκρη ο οποιοσδήποτε θελήσει να διαβάσει ένα κείμενό μας.

Θα ήταν καλό να βάζαμε κάποια κριτήρια σ' αυτό, στο πότε δηλαδή χαρακτηρίζουμε ένα κόμμα ως κόμμα της αστικής τάξης. Ανοίγοντας μια συζήτηση, βάζω τα παρακάτω κριτήρια.

α) Δεν βάζει ούτε και σε στοιχειώδη μορφή ότι δεν μπορεί να συνεχίσει να πηγαίνει έτσι η κατάσταση. Δεν βάζει δηλαδή ούτε στην απλούστερη μορφή του το ζήτημα της μεταβολής της σχέσης μισθών/κερδών υπέρ των πρώτων, μέσω μιας μεγάλης αύξησης της φορολόγησης του κεφαλαίου και το ζήτημα της αύξησης του βασικού μισθού στα 751 ευρώ το παίρνει πίσω.

β) Προτάσσει τον κοινοβουλευτικό δρόμο έναντι των κινηματικών μορφών δράσης ΣΕ ΟΛΟ το φάσμα της πολιτικής δράσης. Για να μην παρεξηγηθώ, να ξεκαθαρίσω ότι δεν ταυτίζω τα εργατικά κόμματα με τα κομμουνιστικά, δηλαδή δεν εννοώ ότι θα πρέπει ένα εργατικό κόμμα να έχει σαν στρατηγική την επανάσταση, αλλά θα τουλάχιστον θα έπρεπε να πηγαίνει πιο κινηματικά. Δεν μπορεί να ξεπουλιέται η ΔΕΗ για παράδειγμα και το μόνο που κάνει είναι να θέλει να μαζέψει 180 βουλευτές (αν είναι δυνατόν), για να ζητήσουν να ξανασυζητηθεί ο συγκεκριμένος νόμος. Αυτή η τακτική του κοινοβουλευτικού δρόμου έχει υπερισχύσει στην πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, τους τελευταίους μήνες, πριν ακόμα τις ευρωεκλογές αλλά έχει ενταθεί μετά απ' αυτές και συνεχίζει να εντείνεται.

γ) Ένα άλλο κριτήριο, το οποίο δεν είναι ξεκάθαρο ακόμα, λόγω ενός ιδιότυπου εμπάργκο που έχουν κηρύξει τα κανάλια στο ΣΥΡΙΖΑ, είναι κατά πόσον στηρίζεται ένα κόμμα στις δικές του δυνάμεις, στις οργανώσεις του ή σε μηχανισμούς της αστικής τάξης για την προβολή των θέσεών του. Η ανεξαρτησία του δηλαδή από κανάλια της αστικής τάξης -κυριολεκτικά και μεταφορικά- να βγάλει προς τα έξω τη γραμμή του, αποσαφηνίζει και την ανεξαρτησία του από αστική τάξη. Εδώ θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει την αντίστοιχη της εκλογικής του επιρροής γείωση στις τοπικές κοινωνίες και στα συνδικάτα (αναφέρομαι σε οργανωμένες δυνάμεις) .

Θεωρώ λοιπόν, ότι πρέπει να αποκρυσταλλώσει η συνδιάσκεψη συγκεκριμένες αποφάσεις με τις οποίες θα πάμε στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και θα ζητήσουμε να υιοθετηθούν και από αυτήν :

α) Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι κόμμα της αστικής τάξης.

β) Δεν είναι δυνατόν να εφαρμόσει σοσιαλδημοκρατική ή έστω αναδιανεμητική πολιτική γιατί δεν την «αντέχει» το σύστημα. Δεν είναι δυνατόν δηλαδή να εφαρμοστεί σε περιόδους αναδιρθρώσεων, συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης του πλούτου και των μέσων παραγωγής, διαφορετική πολιτική από αυτή που εφαρμόζεται.

Έχω ένα ερώτημα, το οποίο αναφέρεται ευθέως στη θέση 14 και το οποίο θεωρώ ότι πρέπει να συζητηθεί στη συνδιάσκεψη, το κατά πόσον δηλαδή η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση θα σηματοδοτήσει περαιτέρω αλλαγές στην ελληνική κοινωνία, όχι επειδή θα εφαρμόσει αριστερή πολιτική ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά για τις ελπίδες που καλλιεργούνται, όχι από στελέχη του ή από την ηγεσία του αλλά από μια προσμονή και ελπίδα του κόσμου για το «τέλος των μνημονίων». (έχω αναρτήσει σχετικό άρθρο στο [aristero blog](#)) και συνεπώς θα είναι σε θετική κατεύθυνση η άνοδος του στην εξουσία, με την έννοια ότι θα οξύνει τα αδιέξοδα της αστικής τάξης. (Συγνώμη που γίνομαι φορτικός με το ΣΥΡΙΖΑ, αλλά θεωρώ ότι θα πρέπει να 'χουμε ξεκάθαρη άποψη σε όλο το μέτωπο της πολιτικής του και των πιθανών σεναρίων, με την έννοια ότι θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι να απαντήσουμε σε οποιαδήποτε εξέλιξη της κατάστασης).

Θέλω να τονίσω επίσης ένα ζήτημα επουσιώδες σε πρώτη ανάγνωση, αλλά θεωρώ ότι αν δεν το προσέξουμε είναι δυνατόν να μας δημιουργήσει πολλά προβλήματα (όχι το αίτημα καθ' αυτό εννοείται, αλλά η πολιτική η οποία εισάγει).

«18 XIV ε) Καμιά χρήση του στρατού στον εσωτερικό πολιτικό αγώνα ενάντια στον λαό.»

Υπάρχει ένας κίνδυνος στην ανάπτυξη των αιτημάτων μας. Ο κίνδυνος, βάζοντας αιτήματα που μας φέρνουν σε ρήξη, σε μια λογική να αντιπαλέψουμε τον καπιταλισμό και να «βγούμε» απ' το σύστημα, να μην ξέρουμε πότε «είμαστε μέσα» και πότε «είμαστε έξω» από τον καπιταλισμό. Συγκεκριμένα μιλώντας για το παραπάνω αίτημα (αυτή η πολιτική λογική υπάρχει και σε άλλα αιτήματα μας), ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΞΕΚΑΘΑΡΟ, ότι μιλάμε για τον καπιταλισμό, είμαστε στον καπιταλισμό και προσπαθούμε να ανατρέψουμε τον καπιταλισμό. Ότι η αστική τάξη για να μπορέσει να υπερασπιστεί τα «κεκτημένα» της τα οποία αρχίζουν από την αναλογία μισθών/κερδών και καταλήγουν στη διατήρηση της εξουσίας της, θα χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα και τους μηχανισμούς που έχει στα χέρια της από το «μιντιακό υπερκράτος», όπως λένε και οι δύο εισηγήσεις (άλλος νεολογισμός κι αυτός, τι θα πεί υπερκράτος; Πάντα είχα μια απορία γιατί, όταν γράφονται στα κείμενά μας τέτοιες βαρύγδουπες εκφράσεις όπως υπερκράτος, δεν μπαίνει κανείς στον κόπο να τις ορίσει. Τι διαφορά έχει πχ το υπερκράτος από το κράτος;), μέχρι τους δικαστές, την αστυνομία και το στρατό. Προσφέρουν λοιπόν πολύ κακή υπηρεσία στο κίνημα όσοι προτείνουν αιτήματα που «αδρανοποιούν» εννοείται τους κρατικούς μηχανισμούς που θα χρησιμοποιήσει ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ η αστική τάξη στις συγκρούσεις της με την εργατική τάξη, σε όλη την κλίμακα των ανταγωνισμών τους. Από τον αγώνα για το μεροκάματο, μέχρι τα μεγάλα αιτήματα που βάζουν ζήτημα εξουσίας. (Είχαμε τη δεκαετία του '80 τον αλήστου μνήμης «εκδημοκρατισμό των σωμάτων ασφαλείας», μην καταλήξουμε εκεί πάλι).

β) Σχετικά με το βάθεμα της κομμουνιστικής κατεύθυνσης του NAP

Δυόμισι δεκαετίες σχεδόν μετά τη δημιουργία του, το NAP δεν μπόρεσε ακόμα να εμφανίσει ένα συνεκτικό λόγο για την κατάρρευση των καθεστώτων του υπαρκτού σοσιαλισμού, με αποτέλεσμα να υπάρχει πρόβλημα στην απεύθυνσή του σε λαϊκά και εργατικά στρώματα. Συγκεκριμένα το τελικό ερώτημα του κόσμου στον οποίο απευθυνόμαστε, που καταλαβαίνει απόλυτα ότι τον καλούμε να τα βάλει με θεούς και δαίμονες, καταλαβαίνει ότι τον καλούμε να ανατρέψει τον καπιταλισμό, είναι που τον καλούμε να πάει. Θεωρώ λοιπόν ότι αν δεν μπορέσουμε να δώσουμε απαντήσεις για το σήμερα, αλλά κυρίως για το αύριο (από την ανάλυση του καπιταλισμού του σήμερα, μέχρι την επανάσταση και την κομμουνιστική κοινωνία) δεν θα έχουμε μέλλον σαν κομμουνιστική οργάνωση. Αυτή τη στιγμή ο κόσμος μας βλέπει σαν το πιο μαχόμενο τμήμα στα συνδικάτα, οι πιο πολιτικοποιημένοι σαν το κομμάτι που ηγεμονεύει στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά μέχρι εκεί. Στον παραπάνω λόγο στην έλλειψη

δηλαδή εμφανούς κομμουνιστικού χαρακτήρα, εντοπίζω και την αιτία της μη μαζικοποίησης του NAP. Γιατί να 'ρθει κάποιος σε μας εφ' όσον η δραστηριότητά μας εξαντλείται σε ένα αγωνιστικό-συνδικαλιστικό λόγο; Γιατί να 'ρθει αφού μπορεί να κάνει την ίδια δουλειά που θα κάνει σε μας, μετέχοντας σε ένα αγωνιστικό συνδικάτο ή στην ANΤΑΡΣΥΑ; (τα γράφω λίγο πιο «χοντρά» απ' ότι είναι αλλά δεν πειράζει, δείτε το και σαν προβολή στο μέλλον αν συνεχίσουμε έτσι).

Ο ρόλος μας λοιπόν δεν μπορεί να είναι αυτός του πιο αγωνιστικού κομματιού του κινήματος, αλλά μιας κομμουνιστικής οργάνωσης και δυστυχώς αυτό δεν εξασφαλίζεται με τα ονόματα.

Πρέπει η Π.Ε. άμεσα να καθορίσει συγκεκριμένες διαδικασίες και τρόπους που θα προωθείται αυτό.

Ενδεικτικά αναφέρω:

Να φτιαχτούν blog με συγκεκριμένες θεματικές ενότητες (σοσιαλιστικά καθεστώτα , αναλύσεις - του σύγχρονου καπιταλισμού, του κράτους, του ιμπεριαλισμού κ.τ.λ.-) στα οποία θα κληθούν να γράφουν μαρξιστές και διανοούμενοι όλων των ρευμάτων της αριστεράς και φυσικά οποιοσδήποτε σύντροφος. Σε αυτά μπορούμε να δούμε τη δυνατότητα να αναρτώνται και ολόκληρα βιβλία, δεδομένου ότι λόγω της κρίσης η αγορά βιβλίων είναι ένα μεγάλο έξοδο. Πρέπει δηλαδή να γίνει εύκολη η ΠΡΟΣΒΑΣΗ στη γνώση.

Διοργάνωση εσωοργανωτικών αχτιφ για τα παραπάνω θέματα.

Για να μην παρεξηγηθώ δεν λέω ότι αυτά πρέπει να γίνουν άμεσα. Πρέπει όμως να υπάρξει ένας σχεδιασμός για να μην βρεί και η επόμενη δεκαετία τις θέσεις του NAP στα παραπάνω ζητήματα «άγραφο χαρτί».

γ) Λίγα λόγια για την ANΤΑΡΣΥΑ.

Η ANΤΑΡΣΥΑ είναι μια μεγάλη κατάκτηση των οργανώσεων της επαναστατικής αριστεράς τουλάχιστον από τη μεταπολίτευση και μετά. Είναι ένα μέτωπο που εμπλέκει χιλιάδες κόσμου στη λήψη αποφάσεων ΑΜΕΣΑ και όχι μέσω πολιτικών γραφείων και θα πρέπει να διαφυλαχτεί τουλάχιστον στην συγκυρία αυτή.

Από τη μικρή συμμετοχή μου σε τοπική ANΤΑΡΣΥΑ θεωρώ ότι το πρόβλημα της ANΤΑΡΣΥΑ εστιάζεται κυρίως στις τοπικές οργανώσεις. Έχουν μικρή επαφή με τις γειτονίες, δεν βγαίνουν εξορμήσεις κ.τ.λ. Στις κλαδικές (συμμετέχω στην ANΤΑΡΣΥΑ δημοσίου) θεωρώ ότι τα πράγματα είναι πολύ καλύτερα. Ο λόγος είναι προφανής : στις κλαδικές και ιδιαίτερα στο δημόσιο είχαμε να αντιπαλέψουμε συγκεκριμένα μέτρα. Στη γειτονιά τα μέτρα που παίρνει η κυβέρνηση δεν αναγνωρίζονται μάλλον ως άμεσα ζητήματα που πρέπει να αντιπαρατεθούμε. Κακώς βέβαια αλλά δεν μπορώ να εξηγήσω αλλιώς γιατί υπάρχει τόσο «άπνοια» στις οργανώσεις ενώ έχει προηγηθεί ένα τσουνάμι μέτρων από την κυβέρνηση που εξαθλιώνουν τα λαϊκά στρώματα και θα καθορίσουν την εξέλιξη της ταξικής πάλης και την κατάσταση της εργατικής τάξης για τις επόμενες δεκαετίες . Αν δεν κάνουμε μια μαζική έξοδο στην κοινωνία, υπάρχει ενδεχόμενο να θεωρηθούμε απ' τον κόσμο (και όχι άδικα εδώ που τα λέμε), σαν ένας εκλογικός μηχανισμός, δηλαδή αγωνιστές που τρέχουν σαν μηχανάκια μόνο όποτε έχει εκλογές.

Προτείνω λοιπόν συγκεκριμένα μέτρα:

α) Αναβάθμιση της δουλειάς μας στις γειτονίες από τις τοπικές οργανώσεις. Το μοντέλο που προτείνω είναι αυτό της μαζικής παρέμβασης. Βοήθεια και από γειτονικές περιοχές. Όποτε βγαίνουμε εξόρμηση πρέπει να γεμίζουν οι δρόμοι και οι πλατείες από συντρόφους.

β) Πολλές ομιλίες σε ανοιχτά ακροατήρια, σε ΚΑΠΗ ή αίθουσες δήμων. Συχνά καλέσματα. Εδώ

μπορούν να βοηθήσουν πολύ οι εκλεγμένοι δημοτικοί μας σύμβουλοι. Ενοποίηση της δράσης των δημοτικών σχημάτων σε όμορους δήμους για κοινά προβλήματα (π.χ. από τη Νέα Ιωνία μέχρι το Περιστέρι για το ζήτημα των ελεύθερων χώρων, όπως αυτό εξειδικεύεται σε κάθε περιοχή,- γήπεδο ΑΕΚ, πάρκο Τρίτση και άλλοι ελεύθεροι χώροι).

Ένα δεύτερο ζήτημα είναι η πολιτική ενοποίηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αυτό είναι ένα μεγάλο ζήτημα που δεν είναι εύκολο να λυθεί, γιατί η πολιτική δεν διεξάγεται με συμφωνίες κυρίων, ούτε έστω με συμφωνίες συντρόφων. Εννοώ ότι θα πρέπει να επιδιώξουμε -όσο είναι δυνατόν- μια κοινή στάση όλων των οργανώσεων στο κατακτημένο των αποφάσεων των οργάνων. Δεν είναι δηλαδή δυνατόν να βγαίνει μια απόφαση οργάνου και να βγαίνει η κάθε συνιστώσα να βγάζει ανακοίνωση γράφοντας το μακρύ της και το κοντό της.

Αυτό βέβαια δεν είναι εύκολο να λυθεί, επειδή η κάθε οργάνωση θεωρεί ότι μπορεί να κάνει πολιτική όπως τη βολεύει, αλλά θα πρέπει να στοχεύουμε στην κατεύθυνση αυτή. Ένα πρώτο βήμα είναι να πάμε στην συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με γραμμή να πάρουμε συγκεκριμένες αποφάσεις για τον χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ και τη στάση μας σε ενδεχόμενη κυβέρνησή του, στη βάση αυτών που γράφω παραπάνω.

Γιώργος Ιντζιρτζής, Ο.Β. Δημοσίου Αθήνας του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

[Tweet](#)
